

"Rychle všichni do práce! Pokračujte v opravě domu! Pohyb, pohyb, neztrácejte čas!" mistr se rozčiluje, divoce gestikuluje rukama, hlava mu poskakuje a otáčí se skoro o 360°.
Dav kolem mě šťastně hučí, celý nadšený do práce. Pro nás neplatí soboty, neděle nebo snad svátky. A v popisu práce máme zdravé pracovní nadšení. Nikdo se nemusí příliš namáhat. Stavařina nás baví. Teda nás - je. Já jedinej se do roboty musím nutit. Žádněj výdělek, makáme jen za stravu a byt.

"Josef, nech toho přemýšlení a val za zbytkem. Tak se mi zdá, chlapče, že ti jdou ručičky dozadu. Jsi černá ovce národa!"

Jedinej mistr mě prokoukl. Jenže o tom neví. S otráveným obličejem klušu za posledními opozdilci. Všude po okolí sbíráme stavební materiál. Tahat klády je přece strašná sranda, ne? S nákladem na zádech se plahočím po poušti. Nebo to tak aspoň vypadá. Kolem jenom písek a šílený horko. A vtom jsem ji uviděl. Malou, skrytou v trávě. Vlnila se do neznáma.

"Hele, cestičko, moc by ti vadilo, kdybych tě prozkoumal?"

Tváří se tajemně. Považuju to za souhlas. Je to má jediná a poslední šance, jak utéct z toho věčného shonu. Nechci skončit v ranném mládí v invalidovně jako většina mých známých. Shazuju břemeno z utahanejch zad a sprintuju pryč, než mě někdo uvidí. Cestička si spokojeně brouká, asi po ní nikdo dlouho nešel. Zavedla mne do hlubokýho lesa. Přesně to jsem chtěl. Fajn, kámoško, teď mě zaveď k nějaký práci. Nejlíp duchovní, manuál se mi nelíbí. Přišel jsem na něco bílýho. Sníh to není, ten znám. Cestička se mi ztratila. Kráčím dál. Panebože, co je zase tohle? Něco růžovýho se mi postavilo do cesty. Budu to muset přelízt. A najednou slyším hromovej hlas:

"Jéžiši, Karle, mravenec!!!"

Zuzana Synáková - Skiska Witko

1. místo v próze do 23 let

Malý Trapsavec